

Dato: 3. maj 2005
Kontor: Visum, Udsendelser og
Humanitære sager
J.nr.: 2005/4111-145
Sagsbeh.: JPC
Fil-navn: IU 13

Besvarelse af spørgsmål nr. 13 stillet af Folketingets Integrationsudvalg til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration den 30. marts 2005.

Spørgsmål:

”Ministeren bedes redegøre nærmere for, efter hvilke kriterier udlændingemyndighederne afgør, hvorvidt en stat er i stand til at beskytte sine borgere mod privatretlige overgreb. Ministeren bedes i forlængelse heraf oplyse, hvori forskellen mellem de retssikkerhedsmæssige forhold i henholdsvis Afghanistan og Libanon består.”

Svar:

Asylmyndighederne – Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet – har oplyst, at asylbegrundende forfølgelse eller overgreb som udgangspunkt udgår fra et lands myndigheder. Privatretlige konflikter kan efter praksis som udgangspunkt ikke begrunde asyl. Konflikter med privatpersoner eller store grupper af privatpersoner kan dog antage et sådant omfang og være af en sådan intensitet, at der alligevel kan gives asyl. Det er en forudsætning for meddelelse af asyl på grund af privatretlige konflikter, at overgrebene eller chikanen, der udøves af privatpersoner, er af asylrelevant karakter. Dette vil for eksempel være tilfældet, hvis handlingerne er begrundet i asylansøgerens religiøse eller etniske tilhørsforhold. Det vil endvidere være tilfældet, hvis asylansøgeren vil risikere at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling.

Derudover er det en forudsætning, at den pågældende asylansøger ikke kan opnå myndighedernes beskyttelse mod overgrebene fra privatpersoners side. Dette kan være tilfældet, når myndighederne er bekendt med og tilskynder eller tolererer overgrebene men afviser at yde effektiv beskyttelse mod sådanne overgreb. I denne vurdering indgår, om asylansøgeren forgæves har søgt at opnå myndighedernes beskyttelse.

Det kan endvidere være tilfældet, når myndighederne er ude af stand til at yde effektiv beskyttelse, f.eks. fordi der på grund af borgerkrig ikke findes en effektiv statsmagt i asylansøgerens hjemland eller dele heraf.

Om forholdene i Afghanistan, herunder mulighederne for at opnå myndighedernes beskyttelse, fremgår det af baggrundsoplysningerne, at militær og politi ikke har kontrol over hele Afghanistan, idet dele af Afghanistan beherskes af lokale krigsherrer. Der er således store områder i Afghanistan, som de nationale myndigheder ikke har kontrol over. Dertil kommer, at retssystemet efter de foreliggende oplysninger ikke sikrer befolkningens rettigheder i forhold til et minimum af retfærdig rettergang.

Vedrørende Libanon fremgår det af asylmyndighedernes baggrundsoplysninger, at der er enkelte områder af landet, som myndighederne ikke har kontrol over. Det gælder primært de palæstinensiske flygtningelejre. Dertil kommer, at myndighederne tillader, at Hezbollah fastholder en væbnet tilstedeværelse i grænseområdet mod Israel. Den syriske militære tilstedeværelse i Libanon er under afvikling. Syrisk/libanesiske tilkendegivelser indikerer således, at tilbagetrækningen vil være fuldendt inden udgangen af april 2005.

I baggrundsoplysningerne beskrives det libanesiske retssystem som generelt upartisk og uafhængigt, men det påpeges også, at dele af systemet kan være åbent over for politisk påvirkning. Retten til en advokat og retten til at appellere en dom til en højere instans respekteres i almindelighed, og eksistensen af NGO'er – herunder menneskerettighedsorganisationer – medvirker til at sikre borgernes adgang til retssystemet. Det er således Udlændingestyrelsens vurdering, at man generelt kan henvises til at søge myndighedernes beskyttelse mod privatretlig forfølgelse.